

hed er der, som den ærede Minister oplyste, nu opstaaet en meget betydelig Grad af Rivninger mellem Teologerne, de ligge i Haarene paa hinanden, saaledes som Kirkens Mænd sandelig ikke sjælden have ligget, de ere uenige om alt i Teologien, og der viser sig kun at være Enighed om en Ting, nemlig om Formanden for dette Missionsudvalg, der skaffer Penge. Det er det eneste, de under disse Stridigheder om alt andet have samlet sig om, det er om den Mand, der staar i Spidsen for Udvalget, der skaffer de 3,000 Kr. om Aaret. Det er ganske vist en Enighed, der ikke særlig kræver teologiske Forudsætninger, ogsaa af rent mennekelige Motiver er det forsaakelig, at de have kunnet blive enige om at faa ham derover. Naar han kommer tilbage, tvivler jeg ikke om, at han kommer tilbage med den Bæst, at der er betydelig Enighed derovre om at faa flere Penge. Det, der imidlertid er Hovedsagen ved denne Bevilling, det er det, jeg fremhævede forleden Dag, at der i Virkeligheden slet ikke foreligger nogen privat Virksomhed, der er til at understøtte for Staten. Jeg tror, at det ærede Medlem, der sidst talte, tager ganske fejl i de Forudsætninger, han gaar ud fra om dette Udvalgs Virksomhed, der foreligger ikke for os noget som helst om, at dette Udvalg har udrettet noget som helst uden ved Statens Penge. Jeg spurgte den ærede Minister, om han vidste, hvorvidt der foruden Bestyrelsen ogsaa var andre Medlemmer i Foreningen. Den ærede Minister har ikke svaret derpaa, jeg antager, at Grunden er den, at der ikke er mange Medlemmer. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Goos]: Saa vidt jeg hørte, spurgte det ærede Medlem vist Ordføreren og ikke mig). Jeg til- lod mig at henvende mig ogsaa til den ærede Minister, idet jeg forudsatte, at den ærede Ordfører ikke vidste det. Det andet Spørgsmaal var det: Hvor mange Penge skaffes der ad privat Vej til denne Sag ved Siden af Statens Penge? Men heller ikke derpaa har jeg faaet noget Svar. Hvis det imidlertid forholder sig saaledes, at denne saakaldte Forening med denne Bestyrelse i Spidsen i Virkeligheden slet ikke har interesseret de danske Menigheder her hjemme i mindste Maade for denne Sag, men at det er en Sag, som her hjemme behandles med yderste Sigegyldighed, baade finansielt og med Hensyn til Medlemsantallet i denne Forening, saa er der virkelig meget lille Grund fra Statens Side til at gribe ind og paatage sig en saadan Mission. Den ærede Minister sagde, at han troede, det var noget, som alle Lande i

Verden gjorde lige over for deres Udvand-
 drere. Jeg vil anmode den ærede Minister
 om at nævne mig et eneste Land, som for
 Statens Regning missionerer mellem sine
 Udvandrere i Amerika, jeg kender intet, og
 jeg tror nok, at den ærede Minister her vil
 have nogen Bænselighed ved at dokumentere
 sin Udtalelse. Noget helt andet er selvføl-
 gelig, hvad jeg ogsaa har fremhævet, at pri-
 vate Bestræbelser meget naturlig kunne
 stille sig lige Opgaver. Men naar de pri-
 vate Bestræbelser ere saa ringe som de, der
 her foreligger, synes det mig virkelig, at det
 er et af de Omraader, hvor den ærede Ord-
 fører har Ret i, at Staten ikke har nogen
 Forpligtelse. Naar jeg nævner den ærede
 Ordfører, maa jeg dog meget advare Tinget
 imod at følge hans Ledelse i den Maade,
 hvorpaa han motiverer denne Bevilling.
 Den ærede Ordfører siger: Jo, vi maa un-
 derstøtte Missionen i Amerika, thi vi have
 en Grundlovsparagraf, nemlig § 3, der
 siger, at den evangeliske Kirke er Folkekirke
 og understøttes som saadan af Staten. Hvis
 det var et tilstrækkeligt Argument, saa vilde
 det lykkes den ærede Ordfører at føre os
 meget vidt, thi jeg ser ikke, at der da er
 nogen som helst Missionsvirksomhed, som
 man kunde tænke sig enten mellem Kineser-
 børn eller andre Steder, uden at vi ifølge
 Grundlovens § 3 maatte springe op og
 stille os i Spidsen for en saadan. Jeg
 tror, den ærede Ordfører har noget misfor-
 staaet § 3, den handler sandelig ikke om at
 understøtte Kirken uden for denne Stats
 Grænser, den handler om Statskirken, der
 er knyttet til denne Stat, men den er ikke
 knyttet til Missionen i andre Verdensdele,
 det har Grundloven ikke noget som helst at
 gøre med. Naar jeg anfører disse Ord, er
 det, fordi Forhandlingen har givet Anled-
 ning dertil, men jeg smigrer mig ikke med,
 at vor Indstilling skal blive vedtagen i dette
 Ting. Jeg har altfor meget Kendskab til
 den Magt, som Teologien har, baade i dette Land
 og i dette Ting, til at nære mindste Tvivl om,
 at en Bevilling, der handler om Præster og
 Teologer, vil gaa igennem her med stort
 Flertal. Jeg vil imidlertid gøre mit til, at
 den ikke skal blive vedtagen enstemmig; fra
 den Begyndelse var det maasse muligt, at vi
 kunde komme videre, saaledes at der ogsaa
 her i dette Ting aabnede sig en Mulighed
 for, at flige Fordringer, naar de fremtræde
 saa umotiverede som i dette Tilfælde, kunde
 blive Genstand for Forhandling.

Jeg maa om det kongelige Teater gøre
 en Bemærkning til den ærede Minister. Det
 bedrøvede mig meget at høre, at den ærede
 Minister udtalte, at det at bestræbe sig efter